

Deconomie. I den Henseende er Statsregnskabet kun et Kasseregnskab og Kassebeholdningen kun en Deel af Formuen, fra hvis Forøgelse eller Formindskelse ingen Slutning kan gjøres til Formuens Størrelse, eller om denne i det Hele har tiltaget eller aftaget.

En saadan Oversigt eller i alt Fald Materialerne dertil maa forudsættes at være tilstede hos Administrationen, og er den engang fuldstændig udarbejdet, kan det ikke medføre nogen Vanskelighed at vedligeholde samme ved Af- og Tilgang fra Aar til Aar. At dette skeer, er en fuldkommen Nødvendighed, saafremt det skal blive muligt at aflægge og legitimere det ved Grundloven paabudne Statsregnskab og kontrollere Bestyrelsen, thi Indtægt og Udgift er ligesaavel den Formue og Gjæld, der overtages fra Fortiden, som de Indtægter og Udgifter, der forfalder i Finantsaaret selv, og som Gjenstand for Indtægt og Udgift gjælder ligesaavel værligt og uværligt Gods, der har en Pengeverdi, som rede Penge.

Restancerne (foran Nr. 4), som deels ere overtagne fra Fortiden, deels opstaaede i Finantsaaret selv, behandles paa høist forskjellig Maade i Statsregnskabet. Saavel Indtægts- som Udgiftsrestancer fra Fortiden sammenblændes fuldstændigt med Finantsaarets egne Anliggender, forsaavidt de optages i Regnskabet, der ikke, saaledes som paa en vis Maade for Beholdningerne, hvortil de høre, har nogen for samme indrettet Restanceconto. Nogle Indtægtsrestancer optages i Regnskabet, men da, som Tilfældet er med directe Skatter, for flere af Finantslovens Conti under Et og tillige paa den Maade, at kun Differencen mellem Restancerne ved Aarets Begyndelse og Slutning kommer til positiv eller negativ Indtægt, eftersom Restancerne ere større eller mindre ved det første end ved det sidste Tidspunkt. Andre Indtægtsrestancer optages ikke i Regnskabet, til Ex. Departementsportler.

Der svares, naar Paatale og Bemærkning om den ikke let opdagelige Udeladelse skeer, at Restancerne komme til Indtægt, naar de betales, at de imidlertid staae opførte i Bogholderier og Specialregnskaber, eller en ubesøjet Controvers reises om den rette Forfaldstid.

Men det maa vel mærkes og fastholdes, at enhver Bestanddeel i de forskjellige Factorer, hvorved Statsformuen constitueres, som er udeladt af Statsregnskabets summariske Ansørsler, hvorfra angives Udgangspunktet af det Spor, som Revisionen igennem Bogholderier og Specialregnskaber maa følge tilbage for at finde Detaille og Legitimation, istedetfor at Administrationen gif fremad for at komme til sit Regnskabs Resultat og derved berebende Sporet, hverken er legitimeret eller paa tilhørlig Maade overgivet til den Control, som Rigsbagen er berettiget til at føre og mod Staten forpligtet at varetage.

Der har været sagt, at Statens Midler ikke kunde være udsatte for Forringelse ved Syg eller Feiltagelse, fordi saamange Dine og Hænder vare beskæftigede dermed, og der er vistnok en Deel Sandhed deri, men heller ikke mere, thi naar Kundskaben om en Forbring ikke vedligeholdes anderledes, end ved en henkastet Nota af den specielle Regnskabsfører inden Linien af hans Regnskab, er der alene 2 Mennesker, Regnskabsføreren og den administrative Revisor, paa hvis Ærlighed og Agtpaagivenhed det alene beroer, om Forbringen skal gaae tabt eller komme Statskassen tilgode.

Af Udgifts-Restancer fremkomme kun de, der hidvære fra Udgifter, som ere anviste, men ikke endelig berigtigede ved Betaling inden Finantsaarets Udgang. Om deres Beløb, eller den dertil svarende indisponible Kassebeholdnings Beløb, fremkommer sædvanlig i Slutningen af Statsregnskabet et summarisk Opgivende, men uden Veiledning til at finde Detaillen og Legitimationen, og uden Adskillelse af hvad der vedkommer Regnskabsaaret selv fra, hvad der vedkommer de foregaaende Aar, eller til hvilke Conti de henhøre.